

Kako smo se na Jesenicah zabavali

Na Jesenice smo prišli z vlakom iz Primorske, iz Baške grape, nekega vlažnega februarskega dne leta 1961. Mami in štirje otroci. Oče je v novem bloku na Plavžu, kjer smo dobili železarsko stanovanje, že sestavljal pohištvo. Čudili smo se že opremljeni kopalnici, razkošnim sobam z velikimi okni, električnemu štedilniku. Le okolica bloka je bila takrat in še dolga leta potem razrita kot gradbišče.

Za nas otroke iz vseh 63 stanovanj je postal igralni poligon. Pozimi so med kupi peska zamrznile luže in postale drsalnice oziroma hokejsko igrišče, preostali del leta so bile to skrivalnice, bojišča za kavboje in indijance; tam, kjer je bilo kaj ravnega, smo skakali ristanc. Žogo smo do onemoglosti metali v zid v vseh različicah: 10-krat z eno roko, pa z drugo, pod nogo, naokrog. Starši so nas proti večeru vse rdečelične in lačne komaj priklicali domov. Ob slabem vremenu smo se zbirali na stopnišču, prepevali, modrovali in noreli po kleteh. Tam smo nekajkrat pod vodstvom nekaj let starejše Lojzke Ažmanove celo pripravili gledališko predstavo. Razdelili smo vloge, izdelali skupaj kostume, na koncu pa pobirali simbolično vstopnino.

V višjih razredih osnovne šole smo razširili svoj socialni prostor na celo mesto. Šola na drugem koncu mesta je bila priložnost, da smo se prezračili in nazabavali večkrat na dan, ko smo tja hodili peš v skupinah po dva ali trije. Popoldne smo imeli namreč pevske vaje (z mladinskim pevskim zborom pod vodstvom profesorja Janka Pribošiča smo nastopali na proslavah, gostovali tudi na Češkoslovaškem

in še kje), pa plesne (mojster Arčon nas je podučil, kar nam še danes pride prav) in seveda športne krožke (pod vodstvom velikega navdušenca nad odbojko profesorja Toneta Šmitka smo dekleta kot srednješolke tekmovala celo v slovenski ligi).

Sama sem rada obiskovala tudi gledališke predstave. Ker nisem

Ekipa Odbojcarskega kluba Jesenice na tekmi v Celju 11.junija 1970, last V. Torkar

imela denarja za vstopnico, sem kukala pri priprtih vratih za črno zaveso. Tudi na koncertih Termitov in Caravell pri Jeleni sem bila iz istega razloga le pred odprtimi vrati. Po letu 1970 pa so v Pikovi dami odprli prvi jeseniški disko, kjer smo plesali v dimni zavesi, ob »light showu«, pri tako glasnem ozvočenju, da se je vse treslo ... Tako je verjetno še danes v takih plesnih prostorih.

Po končani srednji šoli so me moje zabavne in študijske, potem delovne poti vodile v glavno mesto. Pozneje na Dolenjsko, kjer zdaj živim z možem in štirimi otroki. Po 40 letih dela v kmetijski stroki je zdaj le napočil čas, ko se lahko, kadarkoli mi srce poželi, usedem v moj poldžipek in oddrvim med svoje, na Jesenice in v naše hribe. Na Dolenjskem hvalim (branim) Gorenjce in obratno. Moji Gorenjci dolgo niso verjeli, da nam neka skupina prebivalcev, ki se je, bog vedi zakaj, raje naselila na jugovzhodu kot na severozahodu države, včasih krepko zagode, dokler nisem več mogla prinašati jajc, saj so moji kmetici neke noči pokradli vse kokoši ... Nismo vedeli, da so vaše, je bil njihov izgovor.

Preden sem se odselila iz mesta rdečega prahu, pa se mi je zgodila še ena dogodivščina, ki mi je v nekem smislu spremenila življenje. Na še nepokritem hokejskem igrišču pod Mežaklo so tisto leto, ko sem bila stara 17 let, organizirali tombolo, zabavni dogodek pač. S prijateljico sva napraskali drobiž, vsaka za eno tombolsko karto, da nisva šli kar tako samo gledat fantov. Na prizorišču se je izkazalo, da so izklicali že kar precej številkk. Možak poleg mene s celo plahto listkov me je opozoril, da imam skoraj vse te na svoji karti. In ker sreča nikoli ne počiva, kot rečem še dandanašnji, se mi je listek potem hitro napolnil do zadnje številke. Po spodbudi okolice sem stekla do odra in, ja, dobila tombolo – osebni avto znamke Zastava 1300. Doma so to izvedeli, še preden sem se vrnila. Da bi avto obdržali, nismo niti pomislili, treba bi bilo plačati davek na dobitok. Na srečo se je hitro našel kupec, nam pa je ostal denar. Nakupili smo uporabne stvari za gospodinjstvo, pa drsalke in prve smuči. Večji del je oče zame položil na banko, kar mi je naslednja leta za študij in potep po tujini prišlo še kako prav.

Vanda s prijateljico Darjo, s katero sta bili skupaj tudi na tomboli leta 1970, last V. Torkar.